

Toamna în satele sovietice

Pregătiri pentru iernatul vitelor

I. SARAIKIN
președintele colhozului
„Drumul spre comunism”
din raionul Kuznețk,
regiunea Penza

În fața conducerii colhozului și a tuturor colhoznicilor se pune o problemă extrem de importantă: asigurarea vitelor cu nutreț, pregătirea lor pentru iernat.

Conducerea colhozului, împreună cu zootehnicianul au făcut socotelile necesare pentru a stabili ce cantitate de nutreț este necesară în perioada de iarnă. Pentru 200 zile cât ține perioada de staul, colhozul va avea nevoie de 4.500.000 kg nutreț grosier, aproape 7.000.000 kg nutreț suculent, 1.700.000 kg carțofi de nutreț.

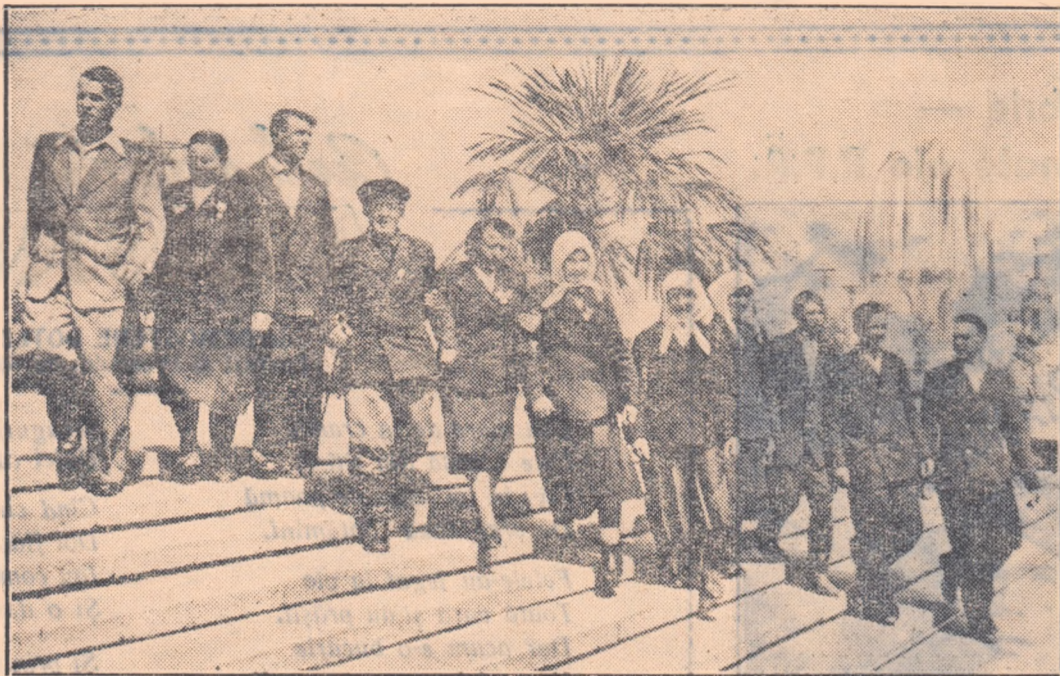
Pentru a asigura mai bine hrana vitelor, colhozul a lărgit suprafața de însămânțare a plantelor de nutreț. Terenurile semănate cu ierburi anuale pentru fîn au crescut de la 264 hectare, la 336 hectare.

Pentru 300 de vaci au fost pregătite 1800 tone de nutreț în siloz. În colhoz a fost organizată o brigadă permanentă pentru pregătirea nutrețului, compusă din 31 de oameni. Un mare ajutor în pregătirea nutrețurilor pentru iarnă l-a acordat colhozului S.M.T.-ul Kuznețk. Cu trei tractoare ale S.M.T.-ului care remorcau 9 cositori au fost cosite 500 hectare de ierburi. De asemenea, colhozul a cosit cu mașini trase de cai și cu mina 150 hectare de ierburi. Tot fînul a fost strins și așezat în stoguri înainte de începerea recoltării.

În perioada însilozării, în colhozul nostru au lucrat patru brigăzi de cîmp pentru însilozarea ierburilor sălbatice. În timpul secerișului paiele au fost strinse în întregime, așezate în stoguri. Nutrețul este inventariat și predat responsabililor de ferme. O parte a nutrețului grosier este transportat la curțile de vite, altă parte se va păstra în timpul iernii pe cîmp și va fi dusă la ferme cu săniile.

Odată cu creșterea numărului capetelor de vite, în colhozul nostru se naște necesitatea de a construi noi încăperi și de aceea noi continuăm construcția lor. Am construit un staul de cărămidă pentru 200 de vaci. Ca și în celelalte trei staule pe care le avem, se va aplica aici mulșul mecanic, precum și descărcarea mecanizată a nutrețului.

De asemenea, am construit un nou coteț din cărămidă pentru 200 de porci. Cu ajutorul S.M.T.-ului colhozul a construit la toate fermele o conductă de o lungime de 5 km., a instalat în grajduri și în cotețe bucatării mecanizate. Noi nu ne mulțumim cu cele realizate. Conducerea colhozului, organizația de partid depun toate puterile pentru a asigura creșterea permanentă a productivității vitelor, pentru mărirea numărului lor.

În întreaga Uniune Sovietică este bine cunoscută numeroasa familie Kornecihin, vestiți crescători de vite.

De curînd familia Kornecihin a vizitat Expoziția Agricolă Unională lăta-i pe toți coborînd treptele unuia dintre pavilioanele Expoziției. Al patrulea din stînga este capul familiei—Stepan Fateevici Kornecihin.

Într-un colhoz din apropierea

MOSCOVA

S. NOVIKOV

La o sută de kilometri la sud de Moscova, nu departe de Kașira, trăiesc și muncesc colhoznicii artelului agricol „Al XIX-lea Congres al Partidului”. Multă muncă au depus colhoznicii în cursul acestui verii.

Cu toate acestea, agronomul colhozului, Anastasia Savostianova nu uita nici o clipă de recolta anului viitor.

Tocmai despre aceasta vorbea Anastasia Savostianova la ședința conducerii colhozului, cînd se discuta problema privitoare la însămînțatul culturilor de toamnă. În primul rînd, trebuia rezol-

vată o problemă: colhozul nu avusese timp să aducă pe ogoare cantitatea necesară de îngrășăminte organice și minerale. Pentru rezolvarea acestei probleme a fost folosită o nouă metodă propusă și verificată la baza experimentală din apropierea Moscovei. Metoda aceasta constă în folosirea îngrășămintelor organice și minerale amestecate la un loc și nu fiecare separat. S-a constatat că dacă în preajma însămînțării se folosește acest amestec în doze mici, se poate obține chiar o recoltă mai mare decît în condițiile folosirii dozelor complete înainte de arătură.

Noua metodă a fost aprobată de către toți colhoznicii. Anastasia Savostianova a obținut de la S.M.T. noi mașini speciale care transportă și împrăștie zilnic 140 tone de îngrășăminte.

De îndată ce s-au aies semințele, ele au fost trimise la laboratorul raional de control pentru analiză, care a dat rezultate bune. Apoi, semințele au fost selecționate și curățate cu grijă.

...Dis-de-dimineață șase semănători remorcate de tractoare au ieșit pe cîmp. În fața tractoriștilor se întindeau ogoare nesfîrșite gata să primească noua sămînță. Întreaga suprafață de 300 și ceva de hectare trebuia semănată în rînduri încrucișate — aceasta era indicația agronomului.

Însămînțatul s-a terminat în trei zile. Mai bine ca toți ceilalți a lucrat însă Piotr Jucov pe tractorul căruia flutură stegulețul roșu de frunză al întrecerii.

Anastasia Savostianova a ieșit pe cîmp... Mult timp nu-și putea lua ochii de pe întinderea proaspăt semănată, scaldată de razele soarelui de toamnă.

Toamnă

I. VASILEVSKI

*Cu pensula-i de-argiint, ușoară,
Atinge toamna pomii iar,
Și frunza ruginii zboară
De pe mesteacăn și arțar.
În timpul verii, frunza deasă
Întregul sat mi-l ascundea,
Iar azi îl văd întreg din casă
De parcă-i smulsă o perdea!
Pînă mai ieri, umblind agale,
Cătai umbroasele poteci,
Cînd coborai spre riu, la vale,
De tușe nu puteai să treci.
Gonește vîntul frunze moarte,
Aleargă-n iures tumultos,
Pe malul Niprului, departe,
Zărești căruțe din colhoz.
Iar toamna ride arămie
Ascunde roadele-n hambar,
Și-aduce-n case bucurie,
Și toarnă vinul în pahar!*

În romînește de
M. DJENTEMIROV

PEŢITORI!

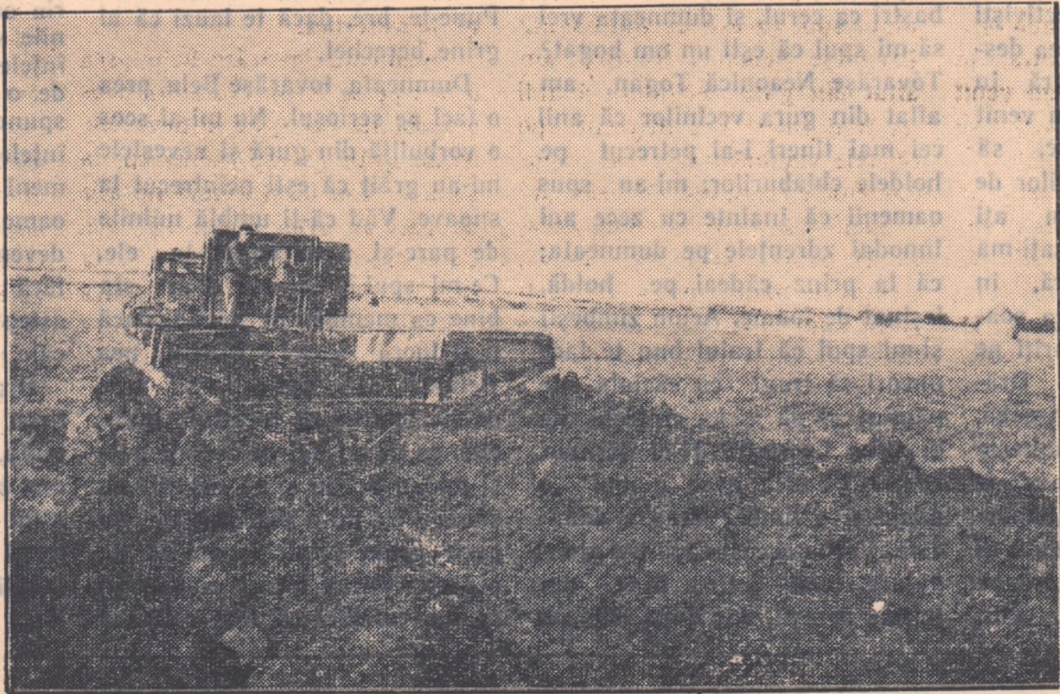
N. RILENCO

*Iarba-i ruginită pe cîmpie,
Trec departe șiruri de cocori,
Se gîndește toamna aurie
Să trimită-n sate pețitori.*

*Ei se duc zvirînd priviri șirele,
Nici nu se gîndesc bine-nfeles
Că în sat, demult, flăcăi și fete
Fără pețitori s-au înțeles!*

În romînește de
D. MIHAIL

În perioada de toamnă, stațiunea de ameliorare din Kemerovo, valorifică pămînturi noi în raioanele Kotovski, Bogorodski și Rabotkin. În scurt timp vor fi curățate și uscate 10.000 hectare. În clișeu: un săpător de șanțuri remorcat de tractor făcînd un șanț de drenaj pe teritoriul sovhozului Novinsk.

ALBINA

Pagina 2-a

Cum trebuie recoltată, aleasă și păstrată sămînța hibridă de porumb (II)

Se știe că sămînța hibridă se obține prin încrucișarea a două soiuri de porumb anume alese, care se deosebesc în re ele prin diferite însușiri. Din această sămînță, în anul cînd este folosită la semănat, se obține așa zisul porumb hibrid, sau hibridul în prima generație.

Măreimea sporurilor de producție pe care le dau hibridii de porumb atîrnă în cea mai mare măsură de însușirile calitative ale sămînței hibride folosite la semănat. Aceste însușiri sînt mult înrîurite de modul de alegere și de păstrare a sămînței hibride.

În cîmpurile în care se produce sămînța hibridă, alegerea porumbului de sămînță se face într-un fel deosebit de cel recomandat pentru soiurile obișnuite. (Vezi „Albina” nr. 404, pag. 3).

După cum se știe, într-un astfel de cîmp se cultivă de obicei două soiuri de porumb în rînduri alterne: unul dintre ele este folosit ca soi mamă, iar celălalt ca soi tată, sau soi polenizator. Dintre aceste două soiuri cultivate în cîmpul de încrucișare, NUMAI SOIUL MAMĂ PRODUCE SĂMÎNȚA HIBRIDĂ, celălalt soi produce sămînță obișnuită.

Cu cîteva zile înainte de recoltarea porumbului din cîmpul de încrucișare, un tehnician însoțit de doi muncitori trece printre rîndurile însămințate cu soiul mamă și adună știuleții de la toate plantele necorespunzătoare și anume: plantele bolnave (în deosebi de făciune), anormale, nedezvoltate, prea înalte, prea tirzii, frînte la bază sau desrădăcinate și culcate la pămînt, etc.

Aceeași operație se face și la plantele soiului polenizator, în cazul cînd recolta acestui soi urmează a fi folosită la semă-

— Ing. V. MOȘNEAGA —
Laureat al Premiului de Stat Șeful laboratorului de ameliorarea porumbului din I.C.A.R.

nat în anul următor. Trebuie să se știe însă că sămînța din soiul polenizator nu poate fi întrebuințată la semănat decît tot în cîmpul de încrucișare și numai dacă castrarea plantelor soiului mamă a fost făcută la timp și complet.

Porumbul ajuns la coacerea completă trebuie recoltat fără întârziere. Dacă ambele soiuri părinți s-au copleșit în același timp, se recoltează mai întîi soiul mamă. Știuleții culeși se adună în grămezi la capetele rîndurilor și se aleg îndepărtîndu-se știuleții bolnavi, cruzi, nedezvoltați, cu puține boabe, etc. Se opresc pentru sămînță și știuleții mici, însă bine acoperiți cu boabe.

Știuleții buni de sămînță se aduc în gospodărie și se pun la uscat întinzîndu-se timp de cîteva zile la soare sau deozitîndu-se în strat subțire sub șoproane sau în magazii uscate și puternic aerisite, avînd dușumeaua de scindură. Știuleții pot fi întinși și în podurile caselor de locuit, dacă aceste poduri sînt aerisite în deajuns. Uscarea știuleților poate fi grăbită mult dacă ei se întind pe stelaje de lăntef sau nuiete. După o uscare suficientă, care trebuie să fie terminată pînă la venirea gerurilor, știuleții se depozitează, pentru păstrare, într-o încăpere uscată, la adăpost de intemperii. Nu se recomandă păstrarea știuleților de sămînță pe dușumea de ciment sau în podurile grajdurilor de vite. Știuleții în cantități mari, dacă nu sînt prea umezi pot fi puși la uscare și păstrare, în pătule, dacă lărgimea acestora nu depășește 20 m. Știuleții de sămînță din so-

lul mamă trebuie păstrați separat de orice alte feluri sau calități de porumb.

După terminarea recoltării soiului mamă, se recoltează și soiul polenizator.

Dacă recolta acestuia din urmă va fi folosită la semănat în anul următor, alegerea, recoltarea și păstrarea știuleților de sămînță se fac la fel ca și la soiul mamă, cu deosebire că aici se culeg de sămînță numai știuleții mai mari și mai bine dezvoltăți. În caz contrar, recolta soiului polenizator se dă în consum.

În cazul cînd soiurile de porumb din cîmpul de încrucișare sînt întîrziate în vegetație și nu mai sînt speranțe ca să ajungă la coacerea deplină, ele vor trebui culese înainte de căderea brumelor. Eliminarea știuleților de la plantele necorespunzătoare și recoltarea soiurilor, se vor face în felul arătat mai sus. Pentru sămînță se vor opri știuleții mai avansați în coacere, avînd bobul mai mult sau mai puțin întărit. Știuleții aleși se vor pune îndată la uscat, la nevoie într-o încăpere încălzită la 20—25 grade Celsius, unde se vor întinde pe stelaje de lăntef sau de nuiete. Acolo unde există instalații speciale de uscare — fixe sau mobile — uscarea știuleților se va face la o temperatură de 35—40 grade C. Spre sfîrșitul uscării temperatura va putea fi ridicată timp de cîteva ore la cel mult 45 grade C.

Printr-o uscare suficientă a știuleților înainte de venirea gerurilor și prin păstrarea lor la adăpost de umezeală și de intemperii, de la știuleții incomplet copleși și cu foarte multă apă în boabe și în cocean, se poate obține sămînță de calitate tot atît de bună ca și de la știuleții recoltați în stare de coacere deplină.

Ateliere le pe roate

În curtea uzinelor „Vasile Roaită” din București, „căsuțele pe roate”, gata aranjate stau aliniate, parcă în așteptarea semnalului de plecare. Astăzi sînt aci. Peste o zi, două sau trei, pleacă în S.M.T.-uri și gospodării agricole de stat pentru a repara în cîmp mașinile și uneltele defecte.

„Lucrul a început în primele zile ale lunii iunie. De la Orașul Stalin au sosit în București caravane de autocamioane noi purtînd inscripția uzinelor „Steagul Roșu” și au posit în curtea uzinelor „Vasile Roaită”. Urma ca autocamioanele să se transforme în ateliere. Documentația era deacum făcută de către ingineri de specialitate, după modelul unor ateliere mobile sovietice.

În curînd, curtea uzinelor a devenit un adevărat șantier.

Timplarii pregăteau „hala” de lucru a viitoarelor ateliere pe roți. În timpul acesta în alte întreprinderi din Capitală se executau generatorii de curent alternativ, grupurile electrogene, aparatele de sudură autogenă. Cînd timplarii au isprăvit, le-au luat locul instalatorii, mecanicii și cei care lucrau la montarea atelierelor.

După aceasta atelierelor sînt trimise celor de pe ogoare pentru executarea reparațiilor urgente, chiar în cîmp, a tractoarelor și a celorlalte mașini ce se defectează în timpul lucrului. În felul acesta se asigură o continuitate a muncii mecanizatorilor din S.M.T.-uri și gospodării agricole de stat, înlăturîndu-se timpii morți și se dă un real sprijin oamenilor muncii de pe ogoare în lupta pentru belșug.

D. ILIESCU

Experiența noastră în folosirea sămînței de grîu raionat (I)

Acum șase ani gospodăria agricolă de stat Moșneni nu cultiva decît unele soiuri de grîu locale. Soiurile acestea însă, dădeau producții slabe; rar se întîmpla să obținem peste 1000 kg. boabe la hectar. În anul 1951, am început să cultivăm în loturi experimentale soiurile de grîu pe care le aveam, plus soiul „A 15”. An de an soiul „A 15” s-a dovedit mai potrivit și a dat rezultate mult mai bune. În anul 1953 am primit de la stațiunea experimentală I.C.A.R. Mărculești, sămînță de grîu din soiul „Bărăgan 77”, soi creat de curînd pentru condițiile stepei secetoase a Bărăganului. Soiurile de grîu „A 15” și „Bărăgan 77” s-au dovedit a fi mai productive, mai rezistente la ger și secetă. La analiza rezistenței la rugina brună și galbenă însă, cele două soiuri s-au comportat diferit. Deși soiul „Bărăgan 77” se coace mai devreme cu 4—5 zile decît soiul „A 15”, în condițiile de climă și sol de la gospodăria noastră, totuși acest soi este mai puțin rezistent la atacul de rugină galbenă și brună. Din această cauză, producția soiului „Bărăgan 77” a fost mai slabă cu 5—15 la sută față de soiul „A 15”. Rezistența mai mică a soiului „Bărăgan 77” se datorește faptului că acest soi a fost creat în inima Bărăganului în condițiile unei climate secetoase, foarte călduroase. Condițiile de climă de la Moșneni sînt diferite de condițiile de la I.C.A.R. Mărculești. Apropierea Mării Negre face ca toamna și primăvara să se prelungească, iar aerul să aibă mai multă umiditate. La Moșneni zilele reci de primăvară se prelungec pînă în a doua jumătate a lunii mai, scurțînd astfel perioada de asimilare activă a grîului.

Analizînd acești factori, noi am renunțat să mai cultivăm soiul „Bărăgan 77” pe suprafețe mari, rămînd să încercăm aclimatizarea lui pe loturi experimentale foarte mici. În schimb, am extins soiul „A 15”. Iată că anul acesta, cultivînd acest soi pe aproape întreaga suprafață de 1220 hectare, am reușit să depășim cu peste 300 kg. boabe la hectar producția medie planificată, adică am dat patriei cu peste 360.000 kg. grîu față de plan.

Rezultatele frumoase obținute la grîul de toamnă „A 15” în anul 1955 se datoresc însă și aplicării agrotehnicii avansate. Sămînța a fost bine selecționată și tratată împotriva mării; peste 60 la sută din suprafața a fost însămințată în rînduri încrucișate după plante foarte bune premergătoare pentru grîu ca: lucernă, mazăre, boceag și altele. Cele 243 hectare însămințate după lucernă au dat o producție de peste 3500 kg. boabe la hectar, iar suprafața de 48 hectare însămințată după mazăre, teren cărui i s-a dat și o arătură timpurie de vară, a dat o recoltă de peste 3600 kg. grîu la hectar. Ce importanță are pentru buna dezvoltare a grîului arătura făcută la timp ne-a dovedit-o încăodată următorul fapt. O parte din suprafața cultivată anul trecut cu mazăre, am arat-o mult mai tîrziu decît termenul optim. Greșeala aceasta ne-a costat: de pe acest teren noi am ecos 1870 kg. grîu la hectar, adică cu 1730 kg. boabe mai puțin decît recolta obținută pe cele 48 hectare cultivate tot după mazăre, însă arate la timp. Pe 57 hectare noi am aplicat anul trecut metoda colhoznicului sovietic Malțev. Asupra acestei probleme voi reveni într-un articol scris special despre aplicarea metodei Malțev în gospodăria noastră.

Producțiile mari obținute la grîu se mai datoresc și bunei întrețineri a culturilor, precum și recoltării la timp optim. Lanurile au fost plivite de buruieni abît manual cît și prin tratamentul chimic cu ierbicidul 2,4 D dat cu avionul și cu moto-pompa.

Depășînd planul de producție la cultura grîului de toamnă cu peste 360 tone boabe, noi am hotărît acum în toamnă să însămințăm 2652 ha. și să folosim pe întreaga suprafață soi de grîu raionat „A 15”. Semănatul a început încă din ziua de 15 septembrie.

Ing. agr. A. GANCEA
inginer șef la gospodăria agricolă de stat „Moșneni” regiunea Constanța

În fotografie: Constantin Adochiței, „Erou al Muncii Socialiste” de la gospodăria agricolă de stat Coșușca, regiunea Suceava, discută cu inginerul zootehnic Vasile Perța și medicul veterinar Demy Ștefan despre posibilitatea mării producției de lapte pe cap de vacă la peste 35 litri pe zi.

INCĂ NOUĂ CERERI...

„Cea mai bună întovărășire agricolă pe care o avem în comuna noastră este cea din satele Ostratu și Oracu... Grîu au scos peste 1.500 kg. la hectar, iar din cultura lor de sfeclă de zahăr am trimis și la Expoziția agricolă raională. Trebuie să ne trimiteți un inginer cadastral pentru a măsura pămîntul celor nouă familii ce au semnat săptămîna trecută cereri de înscriere”.

Cuvintele acestea rostite de unul dintre participanții la sesiunea deputaților șefului popular raional Snagov, m-au interesat foarte mult... Vorbitoarea era președintele șefului popular al comunei Corbeanca, comună cu patru întovărășiri agricole și o gospodărie colectivă. El m'a îndemnat să-i cunosc pe întovărășii evidențiați aici.

Am ajuns în satul Ostratu pe la ora prînzului. Președin-

tele întovărășirii, Ene Florea, m'a povestit bucuros:

„Am pregătît din vreme totul. Vom face arătura numai cu tractoarele. Sămînța a fost aleasă încă la arie, zilele acestea o dăm la trior și o tratăm cu abavît contra mării. S.M.T. Cocioc...”

Și așa, vorbind cu președintele și cu alți întovărășiți am aflat că ei au pregătît din timp cele necesare pentru însămințarea grîului de toamnă, că vor semăna grîul pe terenurile cultivate în acest an cu sfeclă de zahăr și porumb, că vor mări suprafața de hectare semănată în rînduri încrucișate.

„Apoi ne-am convins că meloda aceasta este mai bună — interveni Mihai Dumitru, unul dintre întovărășiții prezenți. — Grîul semănat în cruce a fost mai spornic.”
Printre cei 9 țărani munci-

tori înscriși de curînd în întovărășire se află și Dumitru Șerban. El a obținut o producție de grîu bunișoară, totuși e convins că lucrarea pămîntului cu tractorul i-ar aduce și mai mult belșug.

„Dacă aram pămîntul cu tractorul și semănam cu mașina, apoi de bună seamă că acum în toamnă, duceam în pod încă vreo 20 duble de grîu. Nu poți cere însă S.M.T.-ului să-ți are o palmă de pămînt lătit cît o întorsătură de tractor și lungă cît o aruncătură de piatră... Uite însă că vă arătai și de ce am dat cerere de înscriere în întovărășire” — a spus Dumitru Șerban.

Intovărășirea agricolă „7 Noiembrie” din satele Ostratu și Oracu din comuna Corbeanca, raionul Snagov, este una din acele întovărășiri agricole care se dezvoltă neconștient.
E. CHELBAȘU

PAVAZA A MUNCII NOASTRE PASNICE

In timpul liber al instrucției militare citesc gazetele.

Ziua Forțelor Armate ale R. P. R.

In fiecare an, la 2 octombrie, militarii Armatei noastre Populare și alături de ei întregul popor muncitor, sărbătoresc cu bucurie Ziua Forțelor Armate ale Republicii Populare Romine. Această sărbătoare înseamnă an de an mărturia tot mai puternică a unității dintre armată și popor, a dragostei cu care oamenii muncii din patria noastră înconjoară armata lor.

Ziua de 2 octombrie are o semnificație adincă pentru poporul român. La 2 octombrie 1943, guvernul Uniunii Sovietice a aprobat cererea de a se forma pe teritoriul U.R.S.S. unități militare de voluntari romini, care să lupte alături de glorioșii ostași sovietici pentru eliberarea patriei noastre de sub jugul cotropitorilor hitleriști. Astfel, s-a constituit Divizia de voluntari „Tudor Vladimirescu”, al cărei drum glorios de lupte purtate alături de Armata Sovietică, constituie o mândrie patriotică pentru poporul nostru.

Făurirea Armatei Populare este o măreață realizare a regimului nostru democrat-popular. Armata Populară este armata muncitorilor și țăranilor muncitori, armata frăției dintre poporul român și minoritățile naționale. Ea este armata educată în spiritul patriotismului celui mai înalt, precum și al respectului față de oamenii muncii din toate țările. Au apus pentru

Ieri tanchist, azi combiner

La gospodăria agricolă de stat unde subunitatea noastră a ajutat în timpul liber la strângerea recoltei, am cunoscut pe unul dintre cei mai buni combineri, pe tânărul Ștefan Marin.

Nu de mult, combinerul nostru a fost și el militar. Cu multă dragoste își aminteste el de tancul la care s-a instruit, de echipajul din care a făcut parte, de comandanții săi, de unitate. Frumoase și de neuitat au fost zilele de militărie ale fostului tanchist. Din scurtele sale povestiri, noi militarii care îl ascultăm, am aflat că și pe cind era militar în unitatea sa de tancuri, caporalul Ștefan Marin a fost, la fel ca și aci la gospodărie, un om îndrăgostit de munca sa.

General maior
VASILE CUTOIU

totdeauna vremurile cind ostașii erau umiliți și batjocoriți, cind armata era o unealtă oarbă în mina claselor exploatare.

Armata noastră Populară a devenit cu adevărat o școală a poporului. Prin educația făcută de comandanți și organele politice, în armată se formează militari luminați, conștienți de înalta lor misiune, aceea de a fi apărători ai patriei. Odată cu aceasta armata dă patriei cetățeni vrednici care după lăsarea lor la vatră devin constructori de nădejde ai socialismului. Forțele Armate ale R.P.R. își trag puterea din forța și țăria regimului nostru democrat-popular, din legătura de nesdruncinat cu poporul muncitor, din conducerea nemijlocită de către partid. Faptul că are un conducător atât de înțelept și de iscusit cum este Partidul Muncitoresc Român, constituie garanția sigură că Forțele noastre Armate vor apăra cu strășnicie toate cererile revoluționare ale poporului nostru, că vor păstra neștirbite granițele sfinte ale țării.

In focul luptelor duse de cele 14 divizii ale armatei romine alături de vitezele oști sovietice pe frontul antihitlerist, s-a încheiat puternic

frăția de arme romino-sovietică. Dorința vie a militarilor Forțelor Armate este de a întâri neconținut această frăție de arme, de a învăța neobosit din experiența celei mai glorioase armate din lume, Armata Sovietică.

Răspunzind marii încredere pe care le-o acordă partidul, guvernul, întregul popor muncitor, militarii Forțelor noastre Armate se instruiesc cu temeinicie zi de zi dind cea mai mare atenție ridicării nivelului politic și pregătirii de luptă, însușirii la perfecție a tehnicii moderne de luptă cu care sînt dotați.

De Ziua Forțelor noastre Armate militarii se prezintă cu un bilanț bogat în realizări. Rezultatele tot mai bune obținute pe cimpurile de instrucție și la aplicație, ca și succesele obținute în întărirea ordinii și disciplinei militare, a sporirii vigilenței, sînt dovezi că militarii își consacră toată puterea de muncă, întregul elan tineresc, cauzei întăririi Armatei noastre Populare, creșterii capacității de apărare a patriei.

Sub conducerea partidului, oamenii muncii din țara noastră desfășoară cu succes munca pașnică constructivă, fiind convinși că viața liberă pe care o trăiesc ca și toate victoriile obținute pe drumul construirii socialismului sînt apărute cu dirzenie de fiii lor, militarii Forțelor Armate ale R.P.R.

NICOLAE TAUTU

Din carnetul unui soldat

Produl

S-a oprit!.. In fața-i lanul
Colectivei auriu...
A-ncercat în mîini oșteanul
Boabele... Intr-un tîrziu,
Cercelînd atent busola
El pe hartă lung privi:

— „De nu trec prin lan înseamnă
Să lungesc calea c-un ceas,
Dar de trec, o, cite boabe,
Voi strivi la orice pas?”

Dac-ași ști ce lung e ceasul
După trei zile de drum!

S-a săltat pe cal ostașul,
Percă-l vād pornînd și-acum,
Către vale, către riu...
Mai privi odată lanul
Apoi slobozi din friu...

...Și ducea la piept oșteanul
Boabe aurii de griu.

Fapt divers

Acum vreo douăzeci de ani,
Lingă aceeași stîna veche,
Lingă aceeași-nalți platani
Pe pajiștea fără pereche,
Au poposit „regale” oști,
Cu tobe, surle și fanfare,
De s-a aflat la zece poști
Și-a-ncremenit orice suflare!

Inspăimîntați, bacii bătrîni
S-au risipit grăbiți în vale
Fugînd cu oi, asini și cîini
De oștile „măriei sale”!

— Da-n vara asta, cînd în zori,
Pe-aceeași pajiște cu rouă
Un batalion de vînători
A ridicat tabără nouă,
Bacii-au trecut pe la arini
Tumulul zgomotos de ape;
Zîmbînd, ca unor vechi vecini,
S-au dat cu turma mai aproape!

Tancurile urmate de infanteriști în timpul instrucției

Sergent GRIGORAȘ IOAN

FIGURI de ÎNAINȚĂȘI ai Scriiturii românești

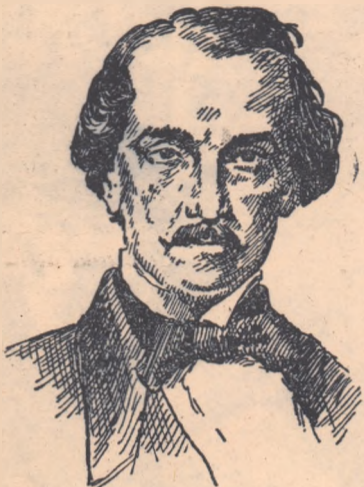

Grigore Alexandrescu

(1810 — 1855)

Un fabulist care a demascat cu mare forță nedreptățile orinduirii burghezo-moșierești este Grigore Alexandrescu. Scriitor satiric de mare valoare, Grigore Alexandrescu a sfichiuit cu biciul usturător al vorbei de spirit tot ce se opunea mersului înainte al istoriei. El este autorul răspînditelor fabule „Boul și Vițelul”, „Cîinele și cățelul”, „Țoporul și pădurea”, etc.

Prin atitudinea sa de poet-cetățean, Grigore Alexandrescu este o figură luminoasă de scriitor înaintaș al literaturii noastre.

VULPEA LIBERALĂ

de GRIGORE ALEXANDRESCU

Vulpea fără-ncetare

Striga în gura mare,

Că de cînd elefantul peste păduri domnește,

Trebile merg la vale, și lumea pătimește:

Că este nedreptate,

Că va să cheltuiască

Veniturile toate

Pentru masa crăiască.

D-acestea elefantul, cit a luat de știre,

Temîndu-se, cu dreptul, de vreo răzvrătire,

Pe iepure la vulpe cu un bilet trimise;

O invită la curte, o-mbrășișă și-i zise:

„Am aflat jupîneasă, că ai mare talent;

Voi să te pui în piine,

Și începînd de mîine.

Iți dăm cu mulțumire,

Ca un semn de cinstire,

Al găinilor noastre întins departament:

Caută-ți bine treaba.”

„Pe seama mea te lasă!”

Răspunse oratorul, și sărîndu-i laba,

Se întoarse acasă.

În ziua viitoare,

Vulpea, ca totdeauna, veni la adunare;

Dar însă oblojită, pe subt barbă legată,

Și cu un lipan mare la cap înfășurată.

„Ce ai, de ești astfel?” o întrebă toate.

„Imi e rău de aseară, imi e rău cit se poate.

Și cu trebile fărăi să mă lăsați în pace.

Craiul știe ce face;

El ne-ncetat gîndește la al obștei folos.

Adio! sint bolnavă, m-am înecat c-un os”.

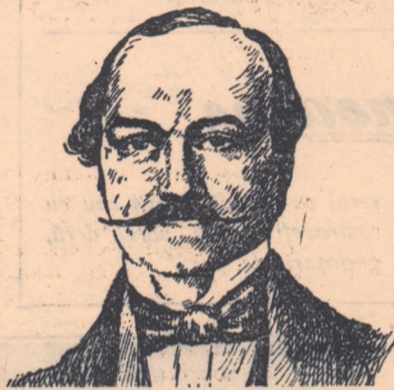
Cunosc mulți liberali: la vorbe ei se-ntrec.

Dar pină în sfîrșit cu oase se înec.

Alexandru Donici

Trăind între 1806-1866, Alexandru Donici a depus o rodnică activitate de traducător al celor mai frumoase creații din literatura rusă. El a tradus poemul lui Pușchin „Țigani”, precum și fabulele marelui poet satiric rus, Crilov.

Multe din fabulele lui Crilov au fost adaptate de către Donici la condițiile vieții de la noi, criticînd relele societății feudale moldovene. Paralel cu munca de traducător, el a lăsat și scrieri originale, printre care bine cunoscuta fabulă „Racul, broasca și o știucă”. —

Racul, broasca și o știucă

de AL. DONICI

Racul, broasca și o știucă

Într-o zi s-au apucat

De pe mal în iaz s-aducă

Un sac cu griu încărcat.

Și la el toți se înhamă:

Trag, întind, dar iau de samă

Că sacu stă neclintit,

Căci se trăgea neunit.

Racul înapoi se da,

Broasca tot în sus sălta.

Știuca foarte se izbea,

Și nimic nu isprăvea:

Nu știu cine-i vinovat;

Însă, pe cit am aflat,

Sacul în iaz nu s-a tras,

Ci tot pe loc a rămas.

Așa-i și la omînire:

Cînd în obștii nu-i unire,

Nici o treabă nu se face

Cu izbîndă și cu pace.

Anton Pann

(1794 — 1854)

Anton Pann „finul Pepei”, cel isteț ca un proverb — după cum îl caracterizează marele Eminescu, — și-a închinat toată viața sa ridicării culturale a poporului. El a cules fără preget tot ce a avut mai frumos literatura noastră. Aceste frumuseți „De la lume adunate și iarăși la lume date”, se găsește în marea lor majoritate aranjate de Anton Pann în volumul „Povestea vorbei”. Tot el a prelucrat multe anecdote orientale, grupe

pate în ciclul „Din năzdrăvăniile lui Nastratin Hogeă”.

POVESTEA VORBII

de ANTON PANN

Doi prieteni împreună la un drum călătorind,

Un urs le ieși-nainte, cu groază spre ei viind.

Unul dintr-înșii, de frică, văzînd ursul furios,

Se sui și se ascunse, sus într-un copaci stufoș;

Celălalt, într-acest pericol singur dacă s-a văzut,

S-a-ntins la pămînt îndată și în mort s-a prefăcut.

Ursul dar, totdeodată asupra lui cum sosi,

Pe la nas, pe urechi se plecă al mirosi;

Iar el își finu suflarea, să nu-l simță că e viu,

Că ursul mort nu mîncă, după cum zic cei ce știu:

Și așa, de mort gîndindu-l, cum s'a nesuflînd lungit,

Nicidecum neatingîndu-l, l-a lăsat și a fugit;

Iar prietenul său care sta în copaciul stufoș,

După ce se duse ursul, l-a-ntrebat, dîndu-se jos:

„Ia spune-mi, măi frățioare, ursul ce lucru-ți șopti

Cînd se puse la urechea-ți?” (Și-ncepu a hohoti.)

„Mi-a poruncit — el răspunse — să fii minte să

păzesc

Și c-un prieten ca tine să nu mai călătoresc.”

Ion Budai-Deleanu

Acum un veac și jumătate, cînd literatura noastră a început să-și croiască făgaș, un scriitor ardelean scria cu pana ultimele versuri dintr-un mare poem: „Țiganiada”. Autorul acestui poem îndrăzneț pentru vremea sa era Ion Budai-Deleanu, născut în satul Cigmău de prin părțile Orăștiei. Om cu carte, învățînd la Blaj și apoi la Viena, Budai-Deleanu trece deschis de partea celor care luptau împotriva stăpînirii feudale.

Din scrisul său, Budai-Deleanu face o armă de demascare a asupririi, armă pe care o mînuiește cu deosebită iscusință.

„Multe am scris acolo — zice scriitorul despre cartea sa „Țiganiada” — ce poate că la mulți nu le va plăcea; însă toate adevărate”.

Deși întâmplările din „Țiganiada” s-ar petrece, chipurile, pe vremea lui Vlad Tepeș, Budai-Deleanu descrie multe fapte din vremea sa, ceea ce nu e de loc pe placul stăpînirii. Din această pricină, scriitorul este

silit să părăsească țara. „Fui silit, — scrie el — a mă așeza în țară străină întru care nemernicie mă aflu pînă acum”.

Tot din pricina criticii pe care o face societății din vremea sa, „Țiganiada” n-a fost publicată decît în 1875, la trei sferturi de veac după ce scriitorul o terminase.

În literatura noastră, poemul lui Ion Budai-Deleanu a rămas ca un document zdrobitor la adresa stăpînirii feudale și ca unul dintre primele monumente de limbă romînească.

ȚIGANIADA

(Fragment din Cîntecul X)

de ION BUDAI-DELEANU

În răpublică-s toți cetățenii
Frați și fii a unei maice bune;
Ei sint a țării deobște moștenii,
Legea pre toți asemenea-i pune;
Și de are carevaș osebite
E singur cel cu imbunătățire.

Care-i mai vrednic dregătorește
Ales fiind cu deobște voință.

Însă nu dă porunci volnicește
După a sa părere și putință,
Ci fieștecare dregătoriu
E numa de lege împlinitriu.

Dară în monarhia lăudată
Toate-s de împotivă și pe dos,
Cetățenii acolo-s toți o gloată.
Un norod giosit și ticălos
Ce-i holărit numa să șerbeze,
Pre dregătorii săi să imbuibeze.

Monarhul acolo stă deoparte,
Pre care nice o pravilă stringe;
De alta stă norodul, a cui soarte
E voia domnului său a nu frînge,
A urma de amărunt ș-orbește
Toate ce monarhul poruncește.

Toți is slujitori a unui stăpîn,
Aeala-i domnul lor ș-autocrat;
Toate ce ei au mult sau puțin
Spre visterie s-au numărat;
Căci monarhul averile toate
Ca moștenirea sa le socoate.

ACTIVITATE NEÎNTRERUPTĂ

Perioada muncilor agricole de vară care ne răpea cea mai mare parte din timp, nu ne-a împiedicat să desfășurăm totuși activitatea culturală la cămin chiar și pe timpul verii. Ea se desfășoară și în prezent și ne-am străduit să o legăm de cele mai arzătoare probleme ale vieții satului.

De curind a fost dată în folosință frumoasa construcție a noului cămin cultural din comuna noastră. El e rodul strădaniilor întregii suflări din comună. E de datoria noastră acum să nu fim mai prejos cu activitatea culturală artistică pe care o vom organiza aici.

După ce au participat la concursul echipelor de amatori, formațiile noastre artistice nu s-au dezmădat, așa cum am auzit că s-a întâmplat prin unele locuri. Lucrul acesta se datorește în bună măsură și faptului că membrii brigăzii noastre artistice, ai corului, ca și ai echipei de teatru se simt puternic legați de echipele lor. Pe de altă parte noi am asigurat o activitate neîntreruptă în ca-

drul căminului cultural. Am întocmit pentru aceasta un plan de muncă zilnic. Iată de pildă, în fiecare luni avem seară culturală, marți, înfăptuirea pe probleme interne și externe, miercuri, seară de întrebări și răspunsuri în legătură cu orice problemă care frământă țărani muncitori. (Avem grijă ca la astfel de seri să invităm la cămin unul sau doi dintre membrii comitetului executiv, inginerul agronom, învățătorii, care răspund întrebărilor). Joi e seară de sfaturi agro-tehnice, vinerea e închinată pregătirilor echipelor artistice, sâmbătă e seară literară. Duminică avem șezători sau audii radiofonice. Programul acesta e cunoscut sătenilor, iar în ceea ce ne privește pe noi, ne străduim să-l îndeplinim întocmai. Firește că planul acesta săptămânal e o parte din planul activității pe trei luni. Faptele au arătat că o asemenea rinduire a muncii nu dă niciodată greș.

Călăuzindu-se de acest plan, brigada de agitație a alcătuit un nou program. El

laudă pe fruntași ca Florea Greere și Ion Porumbeanu și critică pe Mială Bibilică, salariat la sîtat, care nu muncește conștiincios. Corul pregătește noi cîntece îmbogațindu-și repertoriul de pînă acum, de aproape 100 de cîntece. Bibliotecarul a recrutat învățătorii pricepuți în recenzarea cărților și a luat o serie de măsuri pentru mai buna desfășurare a concursului „Iubiți cartea”.

Iată fapte care arată de ce ușa căminului nostru cultural se deschide de atîtea ori pe zi, de ce el e un loc îndrăgît și căutat de țărani muncitori.

Așa trebuie să se întimplă la fiecare cămin cultural pentru ca acesta să-și îndeplinească cu adevărat menirea. De un asemenea adevăr ne călăuzim în muncă, noi, colectivul de conducere al căminului cultural din comuna Peretu.

AUREL DIȚOIU

directorul căminului cultural din comuna Peretu, regiunea București

Talentele satului pe scena concursului

In Orașul Stalin a avut loc duminică faza regională a concursului echipelor de teatru ale căminelor culturale și colturilor roșii din G.A.C.

Toți s-au pregătit cu însuflețire, doritori să reprezinte cu cinste comuna lor.

Echipa de teatru a căminului cultural din satul Seuca, comuna Gănești, raionul Tîrnăveni, a pregătit piesa „Csikos”. Ea amintește asuprirea și umiliațiile la care erau supuși țărani muncitori maghiari și români sub stăpînirea grofilor. În fotografie, o scenă din piesă.

Sfaturi pentru gospodine

Ce putem găti dintr-o găină

Carnea de pasăre poate fi gătită cu felurile legume sau paste făinoase. Dacă știm să împărțim bine, dintr-o pasăre putem face mai multe feluri de mâncare. Bunăoară, dintr-o găină putem prepara: ciorbă, o mâncare scăzută și friptură.

Ciorbă. De obicei la ciorbă punem măruntaiele (capul, gîtul, pipota, ficatul, picioarele, etc.). Bucățile de carne se fierb în apă cu sare. După ce apa dă în clocot adunăm spuma și atîugăm: un morcov, un pătrunjel și o ceapă mică tăiate mărunt. După ce carnea și zarzavatul sînt fierte turnăm borșul fierț separat și strecurat și adăugăm jrunză de pătrunjel, ceapă tocată mărunt, 1-2 linguri de orez, ales și spălat. Lăsăm să fiarbă orezul, gustăm de acru și dregem apoi ciorba cu un gălbenuș.

Mîncare scăzută, (preparată su conopidă). La această mâncare vom pune aripile tăiate fiecare în două și spinarea tă-

iată de asemeni în două. Bucățile de carne le prăjim ușor cu o ceapă tăiată mărunt și le așezăm în cratiță. Pe de altă parte fierbem în apă cu sare conopida — curățată și desfacută în buchele mici — însă nu prea tare spre a nu se sfărîma. Scurgem bine conopida de apă și o punem în cratiță împreună cu carnea. Separat facem un rintaș alb din grăsime și făină, pe care-l stingem cu zeama de carne sau cu apa în care a fiert conopida, turnăm peste carne, sosul acesta, potrivim de sare și lăsăm să fiarbă la foc mic un sfert de oră. Sosul nu trebuie să fie prea gros. Dacă scade se poate subția cu 2-3 linguri de zeamă de la conopidă.

Friptura. Pieptul tăiat în două, la fel și pulpele, le sărăm și le punem într-o tavă potrivită, cu puțină untură. Lăsăm carnea la cuptor pînă se rumenește pe toate părțile, adăugînd din cînd în cînd puțină apă. Friptura o putem

servi cu cartofi prăjiți sau cu castraveți murași, varză acră, gogoșari etc.

„Toamna se culeg roadele” e piesa de teatru pe care o interpretează cu mult talent Petru Jurculete, Nicolae Righeru, Opreș Ileana și alții din echipa de teatru a căminului cultural din comuna Orlat, raionul Sibiu.

Să ne îmbogățim cunoștințele!

Călătoria păsărilor

Sosirea toamnei o vestește printre altele și plecarea păsărilor spre meleaguri călduroase.

Călătoria aceasta se mai numește și migrațiune și durează uneori luni întregi deoarece păsările trebuie să străbată în zbor mari distanțe, care ajung pînă la 17.000 km., înfruntînd furtuni și frig. Chirghița polară, o pasăre care trăiește prin părțile Oceanului Inghetată, în drumul ei de la polul nord la polul sud taie în lung pămîntul ca-

le de 33.000 km. Ea zboară 20 de săptămîni, cam 225 km pe zi.

Păsările călătoresc spre Africa, India, China. Dar de ce pleacă ele? Fiindcă odată cu venirea frigului, insectele și unele animale mici cu care se hrănesc, încep să ierneze. Pentru a nu pieri de frig și foame păsările întreprind această lungă călătorie, după reguli care încă n-au fost pe deplin lănuite.

Nu toate păsările călătoresc însă. Unele dintre ele cînd găsesc în drum hrana de care au nevoie rămîn acolo și peste iarnă. Un astfel de loc, chiar în țara noastră, este Delta Dunării. Aici se întîlnesc păsări din toate colțurile lumii, căci nu numai

păsările din țara noastră călătoresc.

Păsările pornesc mai întotdeauna în stoluri mari și nu se amestecă unele cu altele. La locul de iernat rămîn șase luni; acolo nu ouă și nu scot pui.

În afara acestei călătorii a păsărilor, care se întîmplă în fiecare an, mai au loc și altele provocate de vreme rea izbucnită pe neașteptate, de tăierea pădurilor sau de lipsa hranei. Înălțimea la care zboară păsările în cursul călătoriei este de obicei de 400 m. În caz de primejdie însă ele se ridică pînă la 2000 m.

Migrațiunea păsărilor începe imediat după 1 octombrie. Prea puține pornesc înainte de această dată.

Ce sînt funigeeii?

Pornisem într-una din zilele acestea de început de

toamnă la cîmp. O boare de vînt ne înviora fața și făcea să plutească deasupra capetelor noastre fire lungi care se prindeau de copaci, de stîlpii de telegraf sau se lăsau ușurel pe tufe, învelindu-le într-o năframă de argint.

— „Funigeeii, iată funigeeii” — strigă vecinul de călătorie. La capătul fiecărui fir atîrna o insectă cît un bob de grîu. Era un păianjen. Fiindcă funigeeii nu sînt altceva decît păianjeni micuți.

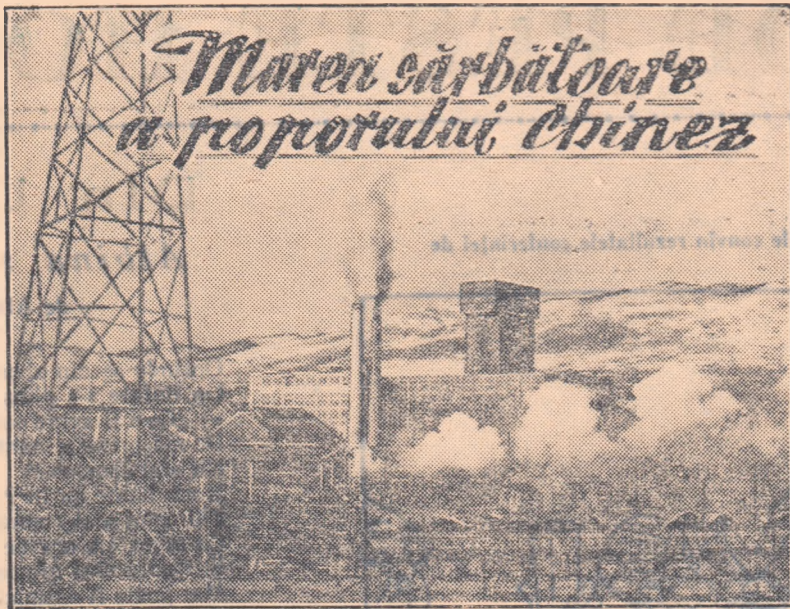
Din vremuri străvechi oamenii s-au mirat privind, la început de primăvară și toamnă, puzderia asta de fire de mătase strălucitoare purtate de vînt la înălțimi chiar și de 5000 metri. Un mare învățat grec a bănuț că e vorba de păianjeni, dar abia

în timpul nostru s-a dovedit că anumiți păianjeni și anume dintre aceia care nu-și țes plasă ci vinează pîndind prada adăpostiți după o piatră sau rădăcină, înmulțindu-se peste măsură la locul lor de baștină și nemaiavînd ce mîncă își fabrică un fir lung de 5-6 metri. La capătul de jos al acestui fir își fac un fel de coșuleț, așa cum e nacela balonului. Ei se ghemuiesc înăuntru, iar vîntul duce firele acestea, cărora poporul nostru le-a spus funigeeii, la depărtări de sute și mii de km. peste mări și oceane. În felul acesta păianjenii se pot răspîndi. Cînd socotesc că au călătorit destul, aviatorii aceștia mici, dar îndrăzneți își string firul ca pe un ghem și se lasă ușurel pe pămînt.

ALBINA

Pagina 6-a

La 1 octombrie 1949 s-a proclamat Republica Populară Chineză, rod al victorioasei revoluții populare antiimperialiste și antif feudale în China. Forța uriașă a celor 600 milioane de oameni a zdrobit stăpânirea filhărească a asupritorilor. Conducătorul Partidului Comunist și sprijinit de forțele Armatei Populare de Eliberare, poporul chinez a alungat de la cirmuirea țării ultima unecaltă reacționară din istoria Chinei, guvernul lui Cian Kai-și. China a devenit un puternic stat de democrație populară, o uriașă forță a lagărului păcii, care înaintează cu pași repezi pe drumul construirii socialismului.

O vedere generală a minei de cărbuni din Bensi, unde se produc mari cantități de cocs de calitate superioară.

După 1200 de ani

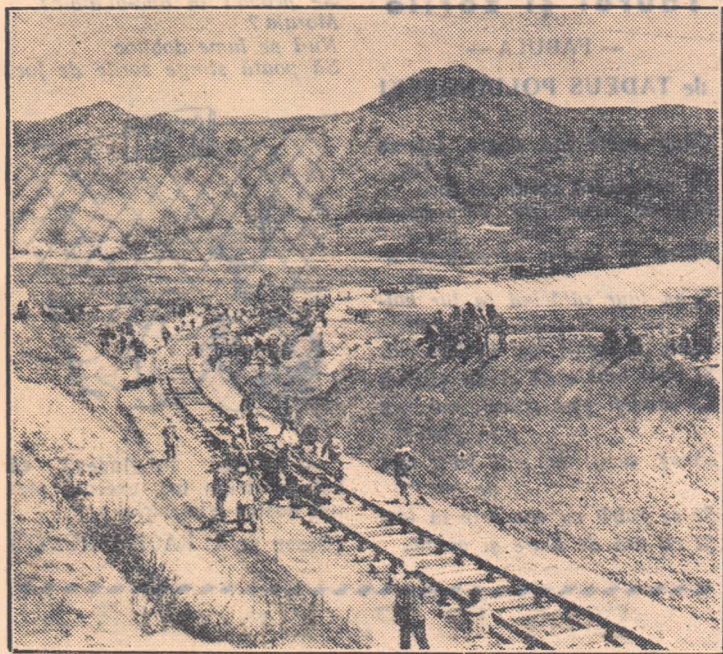
Cu 1200 de ani în urmă trăia în China un poet al cărui nume era Du Fu. Multe dintre versurile lui au intrat în graiul poporului. Să amintim bunăoară, câteva rinduri din poezia „Slujbașul din Sihao”, în care Du Fu prezintă deznădejdea unei bătrâne ce și-a pierdut fiii în război:

*„Cei trei fii au plecat ca ostași în orașul E.
Străjuind la hotarele țării.
Unu-mi scrise de curind o scrisoare
Cum că frații îi pieriră în lupte.
Iară el, fiul meu, ce rămase, tot timpul se
află-n primejdia morții,
Pe cînd frații-i plecară de-a pururi din viață,
Au rămas în coliba-mi săracă
Doar nepotul cel mic și cu văduva-i mamă,
Ce alăptează la sîn pe micuțu-i fecior.
Ea n-are nici straie cu ce să se-mbrace ca să
iasă din casă.”*

Asemenea tînguiei amarnice nu se mai aud azi în Republica Populară Chineză. Conducătorul său partid comunist, poporul chinez își făurește o viață fericită. Să citim numai un episod din po-

vestirea „Fenomene noi din viața satului Siman-tun” a marelui scriitor Li Cijun, vicepreședintele unei cooperative agricole de producție: „Am în-tîlnit odată lângă școală un bătrîn vînzător de rechizite de scris, care mi-a povestit că de la eliberare el și-a schimbat de trei ori meseria. Odinioară se ocupa de geomancie, arătînd locuri prielnice pentru morminte. După săvîrșirea reformei agrare, țărani renunțară la serviciile lui. Din fericire știa puțină carte, așa că se aciuie pe lângă oficiul poștal al satului, scriînd scrisori neștiutorilor de carte. La început treburile îi merseră bine. Țărani, care mai de care, îl rugau să le scrie scrisori. Din 1953 însă, situația se schimbă. Majoritatea sătenilor învățară carte, la mulți din ei apărură tocure rezervoare, așa că treceau pe lângă bătrîn fără să-l ia în seamă. Și astfel, bătrînul fu nevoit să-și schimbe din nou meseria și să se ocupe cu vînzarea rechizitelor de scris, pensule, hîrtie și mai ales tocure rezervoare.”

Acesta este unul din nenumăratele fapte care vădesc uriașul proces de transformare prin care trece China și poporul său.

Construcția căilor ferate a început acum 80 de ani. Cu toate acestea, în preajma revoluției populare, lungimea lor nu depășea 26 mii de kilometri. În anul puterii populare s-au reparat 10 mii kilometri de cale ferată care fusese distrusă de război. Din 1950 și pînă în 1954 s-au montat peste 2.860 km. șină și s-au construit numeroase poduri, dintre care unele ajung la o lungime de 4 kilometri și jumătate. Munții sînt străpunși de tuneluri. Unele dintre ele ating o lungime de 41 km. Republica Populară Chineză va fi legată prin căi ferate de Republica Populară Mongolă și de Uniunea Sovietică.

Fotografia înfățișează construcția căii ferate Lancijou-Sintzian. În munții din față trenul va urca la o înălțime de 3000 metri.

Pînă la eliberare locuitorii satului Tinșansian nici nu au auzit de existența aparatelor de radio. Cu timpul oamenii au luat drumul cooperativei agricole de producție. Mizeria și foamea au fost alungate din casele lor. Viața nouă a zdruncinat din temelii o seamă de obiceiuri vechi. Odinioară, de exemplu, căsătoria era legată de mari cheltuieli. Erau cazuri cînd nevasta locuia de mult în casa bărbatului, aveau copii, dar nu terminaseră de plătit datoriile nunții. Această situație a rămas pentru totdeauna în negura trecutului. Viața nouă și-a croit drum larg pe pămîntul Chinei Populare.

În fotografie: cooperativa agricolă de producție din satul Tinșansian și-a cumpărat un aparat de radio. Colectiviștii ascultă vești din țară și din străinătate.

De la o săptămînă la alta

SESIUNEA ADUNĂRII GENERALE A O.N.U. ȘI INIȚIATIVELE SOVIETICE PENTRU ASIGURAREA PACII

Popoarele iubitoare de pace urmăresc cu deosebită atenție și cu speranță lucrările celei de a 10-a sesiuni a Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite care se desfășoară la New-York. În mod firesc, omenirea așteaptă ca această sesiune să întărească și să dezvolte rezultatele obținute la Geneva de șefii guvernelor celor patru mari puteri, pe linia sporirii încrederii între țări și a întăririi păcii. Popoarele vor înfăptuirea unui viitor în care să nu dănuiască primejdia războiului. Spre realizarea acestui viitor sînt îndreptate acțiunile guvernului sovietic și ale tuturor celorlalte state iubitoare de pace. De aceea, cuvîntarea lui V. M. Molotov, șeful delegației sovietice, a stîrnit un viu interes.

În problema dezarmării este vădit că în primul rînd trebuie să înceteze cursa înarmărilor care amenință pacea și apasă atît de greu pe umerii popoarelor. O deosebită importanță pentru preîntîmpinarea pericolului războiului o au propunerile guvernului sovietic din 10 mai a.c., care au fost prezentate din nou și completate la conferința de la Geneva. Aceste propuneri constituie un mare pas înainte cîtăre o apropiere între pozițiile Uniunii Sovietice și ale puterilor occidentale, în privința dezarmării, precum și cîtăre stabilirea unui control internațional în acest domeniu.

Din păcate, după cum a reeșit din lucrările subcomitetului comisiei O.N.U. pentru dezarmare, puterile occidentale n-au dat pînă acum dovadă că doresc să contribuie la o rapidă reglementare a problemei dezarmării. Pentru a clarifica această problemă și pentru a urni lucrările subcomitetului comisiei O.N.U. pentru dezarmare, cîtăre o rezolvare favorabilă, Uniunea Sovietică a luat o nouă inițiativă. Ziarele din 25 septembrie au publicat un valoros document — scrisoarea lui N. A. Bulganin, președintele consiliului de Miniștri al U.R.S.S., adresată lui D. Eisenhower, președintele S.U.A., în care se arată că Uniunea Sovietică nu se împotrivesc propunerilor părții americane. Dar propunerea americană privitoare la fotografierea reciprocă din avion, lasă cu totul în afara cîmpului de vedere forțele armate și instalațiile militare aflate atît în afara frontierelor S.U.A. cît și în afara frontierelor U.R.S.S. Propunerea președintelui S.U.A. ar fi bine venită dacă ea ar fi extinsă și asupra tuturor forțelor armate și instalațiilor militare aflate pe teritoriile altor țări. Aceasta ridică însă o problemă nouă: guvernele acestor state vor aproba oare ca aviația străină să fotografieze teritoriul lor? În scrisoarea sa, N. A. Bulganin atrage de asemenea atenția că din propunerea președintelui Eisenhower lipsește orice precizare privitoare la reducerea armamentelor și interzicerea armei atomice. Alta este însă poziția guvernului sovietic. După cum se știe, în ultima vreme, Uniunea Sovietică a luat noi și importante măsuri pentru slăbirea încordării în lume.

Poporul nostru, alături de celelalte popoare, așteaptă ca în cadrul lucrărilor Organizației Națiunilor Unite să se facă noi pași pentru întărirea păcii în lume.

PENTRU ÎMBUNĂTĂȚIREA RELAȚIILOR SOVIETO-JAPONEZE

În ziua de 21 septembrie, N. A. Bulganin și N. S. Hrușciov au avut o convorbire cu delegația parlamentară japoneză aflată în U.R.S.S.

Deputații japonezi Kitamura și Nomidzo au spus că sînt cuprinși de dorința de a contribui la îmbunătățirea legăturilor dintre cele două țări și în această privință ar vrea să cunoască părerea conducătorilor sovietici în unele probleme menite să ajute la reluarea relațiilor dintre U.R.S.S. și Japonia și anume: problema teritorială, problema economică, în speță problema pescuitului și a lărgirii comerțului, precum și problema legăturilor culturale. De asemenea, a fost ridicată și problema eliberării criminalilor de război japonezi deținuți în U.R.S.S.

Răspunzînd deputaților japonezi, N. S. Hrușciov a arătat că guvernul sovietic consideră problema lichidării stării de război și a stabilirii de relații diplomatice între cele două țări, drept principala problemă.

Deoarece anumiți deputați japonezi au cerut să se precizeze care sînt condițiile pentru încetarea stării de război între cele două țări, s-a arătat că Uniunea Sovietică nu pune părții japoneze nici un fel de condiții, în afară de problema lichidării stării de război, stabilirii de relații diplomatice și schimb de ambasade. Privitor la problema criminalilor de război, N. S. Hrușciov și-a exprimat părerea că această problemă poate fi lămurită odată cu stabilirea de relații diplomatice.

În încheierea discuțiilor, N. A. Bulganin și N. S. Hrușciov și-au exprimat dorința de a stabili între cele două popoare relații de bună vecinătate, avantajoase atît Uniunii Sovietice, cît și Japoniei.

Din' U. R. S. S.

Albina și fluturile

— de ALEXEI MALIN —

Fabricanților și bancherilor din Apus, nu le convin rezultatele conferinței de la Geneva

Fabricantul de arme: — M-au trecut nădușelile!...

(Din revista sovietică Krokodil)

(Desen de BORIS EFIMOV)

Din R. P. Polonă

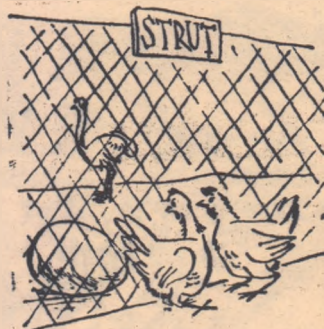
Taurul și zorile

— FABULA —

de TADEUS POLIANOVSKI

Se prăvăii în apă-bîdibici!
Morala?
Nu-i pe lume dobitoc
Să poată stinge zorile de foc!

Chiar peste lac, odată, într-un loc,
Pe cer mijiră zorile de foc.
Pluteau ușor pe ceru-mpur-purat,
Părea și lacu-n purpură-mbrăcat.
Și-un taur rătăcind în jur hal-hui,
Văzu că lacu-i roș' în fața lui.
Și cum umbra de ciudă glîndă,
Ce credeți că-i trăznî, mă rog prin gînd?
„Acuș, acuș, ia stai că-ți vin de hac!”
Și se zoirli cu coarnele în lac.
Și cît era de mare și voinic,

— Și cînd te gîndești că
ăsta dintr-un foc, execută planul nostru trimestrial!
(Desen de I. KACZMARCZYK)

Din R. P. Chineză

POVEȘTI de Liu Cijen

Puricele înfumurat

Puricele stătea tanțoș pe bontul unei vaci. După ce-și șterse gura cu labele spuse plin de sine:

— Mda, sînt convins că în

lume nu există o vietate mai mare ca mine.

O albină, care trecea pe acolo, nu se putu stăpîni și îi întrebă:

— Ascultă amice, n-ai vrea să-mi spui pe ce stai tu acum?

— Ce vorbă e asta? Stau pe un deal. Ori de unde aș privi, eu nu văd altceva.

*

Omul cu cît știe mai puțin cu atît e mai înfumurat.

Maimuța nemulțumită

Boul și maimuța trăgeau la o teleagă. Ce e drept trăgea boul. Maimuța împingea doar. Drumul era rău și maimuța se plictisea tute.

— Sigur că da — zise maimuța — cînd vrei și tu să tragi, ești repartizat înadinsă să împingi. Palmele îmi sînt numai bășici.

— Hai să ne schimbăm, se învoi boul.

Acum maimuța trăgea și boul împingea teleaga din spate. Dar maimuța bombăni din nou:

— Aoleo! aici faci bătătură chiar de-ai avea mîini de fier!

— Nicl să tragi nu-ți place? Atunci șezi în teleagă. Ai să măi.

Maimuța se călără în teleagă, boul se opinti și plecără mai departe. Dar maimuța nici de data asta nu-și găsea locul.

— Eu nu-nțeleg de ce n-am noroc?! Stau ca o proastă în teleagă!

— Nici așa nu-ți convine? În cazul ăsta, îți mai rămîne un singur lucru de făcut: să te întorci repede acasă și să te culci la căldurică.

— Cum îndrăznești, birocratul! — strigă maimuța. După ce că nu-ți pasă de interesele mele personale mă mai și gonești?!

Din R. P. Bulgaria

După împrejurări

Doi frați s-au dus în pădure după lemne. Au adunat ei citeva vreascuri și teleaga ră-

măsese aproape goală. S-au gîndit frații că se vor face de ris în sat. Mezinul zise abătut:

— Am adunat, am adunat, dar teleaga tot goală e.

— Ce vrei, sîntem mici! Il liniști cel mare.

După cîva timp hămînzind ei tare, s-au așezat să mănince. Scoaseră din traistă pine, brînză, ceapă. Mincără ei, mincară pînă ce terminară totul. Atunci, mezinul zise:

— Ia te uită frate ce virtos mincarăm; am curățat totul!
— Ce te miri, sîntem doi-mai bărbații!

Nevasta șiretului Petru *)

Nevasta șiretului Petru era doftoroaia satului. Într-o zi vecina ei a răcit și tușea foarte rău. Cu ce leac să se lecuiască? S-a dus la baba doftoroaie și a întrebat-o:

— Ascultă vecină, ce faci tu cînd răcești?

— Ce să fac? răspuse doftoroaia. Tușesc!

*

x) Șiretul Petru — Erou popular din folclorul bulgar.

Din R. P. Ungară

— Uite la el, s-a îmbrăcat ca un cerșetor și e chiabur sadea!
— Că bine zici, doar părul și-l schimbă...